

Diumenge 1 (B) d'Advent

Text de l'Evangelí (Mc 13,33-37): En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents; vetlleu, perquè no sabeu quan serà el temps. Com un home que, marxant lluny, deixà la seva casa i donà poder als seus servidors, a cada un segons la seva feina, i al porter també perquè vigilés. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quan vindrà l'amo de la casa, si al vespre, o a la mitjanit, o al cant del gall, o al matí, perquè, quan vingui sobtadament, no us trobi dormint. El que a vosaltres dic, a tots ho dic: Vetlleu!».

© Albada Editorial / evangeli.net

«A tots ho dic: Vetlleu!»

Mons. José Ángel SAIZ Meneses, Arquebisbe de Sevilla
(Sevilla, Espanya)

Avui iniciem amb tota l'Església un nou Any Litúrgic amb el primer diumenge d'Advent. Temps d'esperança, temps en el qual es renova en els nostres cors el record de la primera vinguda del Senyor, en humilitat i ocultació, i es renova l'anhel del retorn de Crist en glòria i majestat.

Aquest diumenge d'Advent està profundament marcat per una crida a la vigilància. Sant Marc inclou fins a tres vegades el manament de "vetllar" en les paraules de Jesús. I la tercera vegada ho fa amb una certa solemnitat: «El que a vosaltres dic, a tots ho dic: Vetlleu!» (Mc 13,37). No és només una recomanació ascètica, sinó una crida a viure com a fills de la llum i del dia.

Aquesta crida és dirigida no només als seus deixebles, sinó a tots els homes i dones de bona voluntat, com una exhortació que ens recorda que la vida no té només una dimensió terrenal, sinó que està projectada cap a un "més enllà". L'ésser humà, creat a imatge i semblança de Déu, dotat de llibertat i responsabilitat, capaç d'estimar, haurà de retre comptes de la seva vida, de com ha desenvolupat les capacitats i talents que de Déu ha rebut; si els ha guardat egoïstament, o si els ha fet fructificar a glòria de Déu i en servei als germans.

La disposició fonamental que hem de viure i la virtut que hem d'exercitar és l'esperança. L'Advent és, per excel·lència, el temps de l'esperança, i l'Església sencera està cridada a viure en l'esperança i a esdevenir un signe d'esperança per al món. Ens preparem per commemorar el Nadal, l'inici de la seva vinguda: l'Encarnació, el Naixement, el seu pas per la terra. Però Jesús no ens ha deixat mai; és amb nosaltres de diferents maneres fins a la consumació dels segles. Per això, «amb Jesucrist sempre neix i reneix

l'alegria!» (Papa Francesc).

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Ha arribat, estimadíssims germans, aquell temps tan important i solemne, que, com diu l'Esperit Sant, és l'hora favorable, dia de la salvació, de la pau i de la reconciliació» (Sant Carles Borromeu)
- «L'esperança dels cristians s'orienta al futur, però està sempre ben arrelada a un esdeveniment del passat i ens guia en el present» (Benet XVI)
- «Celebrant cada any la litúrgia de l'Advent, l'Església actualitza aquesta espera del Messies. Participant a la llarga preparació de la primera vinguda del Salvador, els fidels renoven el desig ardent del seu segon adveniment. Amb la celebració del naixement i del martiri del Precursor, l'Església s'uneix al seu desig: 'Cal que ell creixi i que jo minvi' (Jn 3,30)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 524)

Altres comentaris

«Estigueu atents; vetlleu, perquè no sabeu quan serà el temps»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, en aquest diumenge primer d'Advent, l'Església comença a recórrer un nou any litúrgic. Entrem, per tant, en uns dies d'especial expectació, renovació i preparació.

Jesús adverteix que «no sabeu quan serà el temps» (Mc 13,33). Sí, en aquesta vida hi ha un moment decisiu. Quan serà? No ho sabem. El Senyor ni tan sols volgué revelar el moment en què s'hauria de produir el final del món.

En fi, tot això ens mena envers una actitud d'expectació i de conscienciació: «quan vingui sobtadament, no us trobi dormint» (Mc 13,36). El temps en aquesta vida és temps per al lliurament, per a la maduració de la nostra capacitat d'estimar; no és pas un temps per a l'entreteniment. És un temps de “nuviatge” com a preparació per al temps de les “noces” en el més enllà en comunió amb Déu i tots els sants.

La vida, però, és un constant començar i recomençar. El fet és que passem per molts moments decisius: potser cada dia, cada hora i cada minut han d'esdevenir un temps decisiu. Molts o pocs, però —en definitiva— dies, hores i minuts: és aquí, en el moment concret, on ens espera el Senyor. «En la vida nostra, en la vida dels cristians, la conversió primera —aquest moment únic, que cadascú recorda i en el

qual hom feu clarament allò que el Senyor ens demana— és important; però encara són més importants, i més difícils, les successives conversions» (Sant Josepmaria).

En aquest temps litúrgic ens preparem per a celebrar el gran “adveniment”: la vinguda del Nostre Amo. “Nadal”, “Nativitas”: tant de bo que cada jornada de la nostra existència sigui un “naixement” a la vida d'amor! Potser fer de la nostra vida un permanent “Nadal” sigui la millor manera de no dormir. La nostra Mare Santa Maria vetlla per nosaltres!